

Arrest

nr. 160 820 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jamaicaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. SOENEN en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 maart 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie.

1.2. Op 28 augustus 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.03.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3°de bloedverwanten in neergaande lijn (...) of die te hunnen laste zijn (...)"

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Als bewijzen 'ten laste' legt betrokkene volgende documenten voor:

-attest OCMW Gent dd. 12.03.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen financiële steun genoot op datum van het attest

-bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan derden uit de periode november 2007 - november 2013: deze documenten hebben geen betrekking op betrokkene en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon. - bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 07.04.2010, 11.06.2012, 21.12.2012 en 16.12.2013: echter, slechts vier storting van telkens een beperkt bedrag verspreid over meerdere jaren, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- koop-verkoopovereenkomst KO 5333129 op naam van betrokkene dd. 27.01.2014, kassa-tickets van verschillende handelszaken, buzzypazz, ticket deposit dd. 08.10.2014, 24.04.2014, 18.06.2015, 22.06.2015: echter, op geen van deze documenten valt een verwijzing naar de referentiepersoon terug te vinden, noch werd aangetoond dat de referentiepersoon instond voor de betaling van deze aankopen. Deze bewijsstukken tonen dan ook niet aan dat hij in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- verklaring op eer dd. 20.08.2014 vanwege een derde, voorgelegd als attest van onvermogen; attest van het National Land Agency dd 15.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in Jamaica. Dit attest zegt echter niets over andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, ...). Het voorgelegde attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, en tevens niet afdoende heeft bewezen financieel ondersteund te worden door de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tót een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40 bis, §2, juncto artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 27 van het handvest van de grondrechten van de Europese unie en ten slotte een manifeste beoordelingsfout. Hij licht het middel toe als volgt:

“- Schending van het artikel 40bis, §2 juncto artikel 40ter Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting ;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel ;

- Schending van het artikel 8 E.V.R.M. ;

- Schending van de artikelen 7 en 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ;

- Manifeste beoordelingsfout.

4.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert aan de verzoeker het verblijfsrecht om de volgende redenen :

“Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon:

Als bewijzen ‘ten laste’ legt betrokkene volgende documenten voor:

- attest OCMW Gent dd. 12.03.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen financiële steun genoot op datum van het attest;

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan derden uit de periode november 2007-november 2013: deze documenten hebben geen betrekking op betrokkene en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- Bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 07.04.2010, 11.06.2012, 21.12.2012 en 16.12.2013: echter, slechts vier storting van telkens een beperkt bedrag verspreid over meerdere jaren, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon. - koop-verkoopovereenkomst KO 5333129 op naam van betrokkene dd. 27.01.2014, kassa-tickets van verschillende handelszaken, buzzypazz, ticket deposit dd. 08.10.2014, 24.04.2014, 18.06.2015, 22.06.2015: echter, op geen van deze documenten valt een verwijzing naar de referentiepersoon terug te vinden, noch werd aangetoond dat de referentiepersoon instond voor de betaling van deze aankopen. Deze bewijsstukken tonen dan ook niet aan dat hij in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- verklaring op eer dd. 20.08.2014 vanwege een derde, voorgelegd als attest van onvermogen: attest van het National Lang Agency dd. 15.04.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in in Jamaica. Dit attest zegt echter niets over andere mogelijke bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering...). Het voorgelegde attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, en tevens niet afdoende heeft bewezen financieel ondersteund te worden door de referentiepersoon, blijkt uti het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

...”

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de motiveringsplicht met de voeten heeft getreden, alsook niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.2.

- 4.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt onterecht dat de verzoeker niet ten laste zou zijn van zijn moeder, mevrouw X, van Belgische nationaliteit.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie. De Dienst Vreemdelingenzaken dient met alle feiten, aangetoond met alle mogelijke bewijsmiddelen, rekening te houden.

Er dient echter vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken één erg belangrijk aspect in het dossier van de verzoeker negeert, meer bepaald het feit dat de verzoeker bij zijn moeder inwoont.

- 4.2.2.

De verzoeker woont in bij zijn moeder en zijn halfzussen.

Uit het loutere feit dat de verzoeker nog steeds bij zijn moeder woont, kan in alle redelijkheid worden vermoed dat de verzoeker nog steeds ten laste is van zijn moeder.

Het is zijn moeder die hem onderdak en toegang tot de nutsvoorzieningen verschaft.

Het is bovendien zijn moeder die hem in zijn dagelijkse behoeften onderhoudt.

Dit redelijk vermoeden wordt nog kracht bij gezet doordat de verzoeker heeft zelf geen inkomen. Bewijzen dat de verzoeker geen inkomen heeft, maakt een negatief bewijs uit, hetgeen niet evident is om aan te tonen.

De verzoeker heeft niettemin een attest van het OCMW te Gent voorgelegd waarin bevestigd wordt dat hij geen financiële steun geniet van het OCMW.

Aangezien de verzoeker zelf geen inkomen heeft, draagt de verzoeker financieel niet bij in de kosten van huisvesting, nutsvoorzieningen en dagelijks onderhoud. De verzoeker is volledig financieel ten laste van zijn moeder.

- 4.2.3.

Teneinde aan te tonen dat de verzoeker volledig financieel ten laste is van zijn moeder, werden een aantal documenten (o.a. kassaticketjes) voorgelegd, dewelke aankopen zijn die de moeder van de verzoeker ten behoeve van de verzoeker heeft verricht.

Aangezien de verzoeker zelf niet over enig inkomen beschikt, heeft de verzoeker de aankopen, zoals aangetoond aan de hand van o.a. de kassaticketjes, niet zelf betaald.

Aangezien de verzoeker nog steeds bij zijn moeder inwoont, kan in alle redelijkheid vermoed worden dat zijn moeder deze aankopen betaald heeft.

- 4.2.4.

De verzoeker heeft ook een attest voorgelegd waaruit blijkt dat hij geen eigendommen heeft in Jamaica.

De Dienst Vreemdelingenzaken aanvaardt dit attest niet, aangezien het niets zegt over andere mogelijke bronnen van inkomsten van de verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken is niet redelijk en maakt veronderstellingen die absoluut geen basis hebben in de feitengegevens van het dossier van de verzoeker.

De verzoeker verblijft immers reeds enige tijd in België.

Welke inkomsten zou de verzoeker nog genieten in Jamaica?

De niet-aanvaarding van het betreffende attest van onvermogen druist in tegen het redelijkheidsbeginsel."

2.2. Na het duiden van de aangevoerde rechtsnormen, voert verzoeker in concreto aan dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat hij bij zijn moeder inwoont, zodat, aldus verzoeker, diende te worden vermoed dat hij nog steeds ten laste is van zijn moeder. Hij benadrukt dat hij een aantal kassaticketjes voorlegde met betrekking tot aankopen die zijn moeder betaalde voor hem en dat hij een attest neerlegde dat hij geen eigendommen heeft in Jamaica. Ook wijst hij op het feit dat hij reeds een tijd in België verblijft.

Verzoeker diende een verblijfsaanvraag in als descendent ten laste van een Belg, overeenkomstig artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen

basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014):

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de door verzoeker neergelegde stortingsbewijzen geen betrekking hebben op hem en het ten laste zijn aldus niet aantonen. De geldstortingen op zijn naam tussen 2010 en 2013 betreffen telkens een beperkt bedrag verspreid over meerdere jaren en tonen derhalve het ten laste zijn evenmin aan. Met betrekking tot de voorgelegde koop-verkoopovereenkomst, de kassa-tickets, buzzypass en ticket deposits wordt gemotiveerd dat geen van deze documenten een verwijzing naar de referentiepersoon bevat of kan worden afgeleid dat de referentiepersoon instond voor de betaling van deze aankopen. Aldus wordt gemotiveerd dat deze stukken niet aantonen dat hij in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon. Met betrekking tot de verklaring op eer dd. 20.08.2014 vanwege een derde en het attest van het National Land Agency wordt gemotiveerd dat deze attesten niets zeggen over andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, ...) en derhalve niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van verzoeker. Verzoeker werpt weliswaar de vraag op welke inkomsten hij dan nog wel zou hebben in Jamaica. Hiermee toont hij evenwel niet aan dat de beoordeling dat het attest dat hij geen onroerende goederen bezit, niet uitsluit dat hij een inkomen heeft, kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoeker betwist de beoordeling van de door hem voorgelegde stukken niet, doch acht deze onredelijk aangezien hij over geen andere inkomsten beschikt. Daarmee toont verzoeker echter de onwettigheid van deze motivering geenszins aan, hij beperkt zich tot het herhalen van zijn standpunt, zeggende dat, aangezien hij geen inkomsten heeft, de voorgelegde kasbonnetjes e.d. wel door iemand anders moeten zijn betaald, zodat dit zijn onvermogen wel moet bewijzen. Verzoeker zet daarmee een kringredenering op, die er aan voorbijgaat dat het hem, in het kader van zijn aanvraag, toekomt te bewijzen dat hij ten laste is van de referentiepersoon. Hij toont daarmee geenszins aan dat het oordeel dat de door hem voorgelegde stukken niet afdoende aantonen dat hij ten laste is, kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij bij zijn moeder inwoont, houdt het feit dat verzoeker, in illegaal verblijf of tijdens de behandeling van zijn aanvraag, een tijdlang bij de referentiepersoon heeft ingewoond, niet als dusdanig het bewijs in van het ten laste zijn voorafgaand aan de aanvraag. Overigens wijst de Raad er op dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie, het bestuur bevoegd is na te gaan of deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, § 38).

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan artikel 8 van het EVRM en van artikel 27 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie Hij licht het middel toe als volgt:

“4.3.

Schending van het artikel 8 E.V.R.M. en de artikelen 7 en 20 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

a)

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

- Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De beslissing schendt manifest het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

- Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Er dient in eerste instantie nagegaan te worden of er een familie- en gezinsleven bestaat.

De verzoeker is ongetwijfeld de zoon van een Belgische onderdane.

De verzoeker heeft een waar gezinsleven, aangezien hij bij zijn Belgische moeder en zijn Belgische halfzussen inwoont.

Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden.

b)

Het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie wordt niet betrokken in de beslissing hoewel volgens ditzelfde Handvest éénieder gelijk is voor de wet.

Het artikel 20 van het Handvest bepaalt inderdaad als volgt:

“Artikel 20 Gelijkheid voor de wet Eenieder is gelijk voor de wet.”

Het gegeven dat de verzoeker mogelijks als illegaal beschouwd dient te worden speelt dus geen rol aangezien hij over dezelfde rechten dient te beschikken als éénieder.

4.4.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoeker.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

4.5.

De bestreden beslissing houdt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten in.

Als juridische basis wordt het artikel 52 §4, lid 5 van het Koninklijk Besluit dd. 08/10/1981 vermeld.

Dit artikel bepaalt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De bewoordingen van de juridische basis, meer bepaald het woord ‘desgevallend’, impliceren dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen automatisme indien het verblijfsrecht niet erkend wordt.

Het woord desgevallend impliceert een discretionaire bevoegdheid in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een discretionaire bevoegdheid impliceert op zijn beurt een uitgebreidere motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient op duidelijke én individuele wijze te motiveren waarom in casu – desgevallend – de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten noodzakelijk wordt geacht. Uit het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken persoon heeft rekening gehouden. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

In casu is dit niet het geval.

De beslissing is uitermate stereotype.

4.6.

De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.”

2.2.2. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn moeder een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Uit hogerstaande bespreking is gebleken dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers moeder de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal.

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie, beperkt hij zich tot het aanhalen van deze bepaling, zonder verdere duiding waarom de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Hetzelfde wordt opgemerkt met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel.

In de mate verzoeker tenslotte betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en dat het woord "desgevallend" met zich meebrengt dat er een ruime discretionaire bevoegdheid is en de minister van zijn gemachtigde zijn keuze voor de afgifte van een bevel dan ook dient te motiveren, gaat verzoeker er aan voorbij dat de bevelscomponent in de bestreden beslissing gesteund is op artikel 7, §1, 2° (sic) van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat in het geïllustreerde geval een bevel om het grondgebied te verlaten "moet" worden afgegeven. Van een ruime discretionaire bevoegdheid is daarbij geen sprake. Verder merkt de Raad op dat de bevelscomponent melding maakt van de feitelijke en juridische vaststellingen vermeldt waarop deze steunt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsvereiste.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT